

ΑΓΓΛΙΑ καὶ ΚΡΗΤΗ.

Κακούργε, φαῖλον γέννημα τοῦ φύκου τῆς
[Θαλάσσης,
Καλίας ἐργαστέων, ὃ τῆς Εὐρώπης πάσης
Χαλιμαίης τῆς ἀλώσεως
ΜΟΥΤΙ, μεταφραστὴς Ἀγγ. Βιάκου.

Ἐκεῖ εἰς τῆς Κρήτης τὰ ὄρη, τὰ ὄρη,
Δεινοὶ ὄπλαφοροι
Τυράννους κτυποῦν
Ἠρώτων ἐρᾶς μία ἀτρόμητα στήθη
Ἀνδρείως παλαίου πρὸς βέρβαρα πλῆθη
Κ' Ἑλλάδ' ἀγαποῦν.

Ἑλλάδα λατρεύου! — καὶ εἰς τὸνομά τῆς
Ἄνακατοῦ
Καλλίχωνος Κρής
Πρὸς αἶμα τοῦ κόρα τοῦ αἵμα τοῦ γόνου
Κ' ἐν στέγνωμα ἀλγους ἐκπνέων ἀγνέει
Ἑλλάς καὶ Πατρίδα!

Ἑλλάς μου καὶ Κρήτη! Ἀγγλία προδότις,
Ἄσπρος στρατιώτης
Ἐκπνέων σιωπῆ
Σὲ ὄρω, ἐλθούσαν εἰς φῶς ἐκ σκοτίας,
Προστάτην δεσμών κ' αἰσχρᾶς τυραννίας,
Οὐδὲν συγνώμης!

Οὐδὲν σὲ μαδάσει, Ἀλβίων δολία!
Ἡ Κρή η ἑσπρία
Θρηνησοῦσα περὶ
Λακρόφους ἰθάπαι ἀγέλης σου μόνον
Τῆς Κρήτης προσημένια τὸν ἰσχυρὸν στόνον
Ἐρᾶς σκληρᾶς.

Τῆς Κρήτης προσημένια τὸ τέλος κακούργου
Καὶ γὰρ ἡ κενούργου
Οἰκτρᾶ σου φυγῆ:
Ἡ Κρήτη θά πρὸς εἰς τοὺς ὄνυχάς σου,
Ἐν ὄρω προσθέσει εἰς τὰ θύματά σου
Τὰ τραυλιστῆ!

Ὁ κάλινα Κρήτη, ὦ γῆ μαρτυρίου,
Ἀκτίνας ἤλιου
Ματαίως πειθεῖς!
Ματαίως τὸ αἷμά σου ἀφθονον ῥέει,
Ματαίως τὸ στήθος στόνον ἐκγέει
Σπυράτας, βαθεῖς!

Ματαίως Μοῦσας ἀνοψοῖς Ἀρκαδίου!
Βελτίονος βίου
Οὐδέτις σ' ἐλεῖ . . .
Ματαίως ἰετέιδας χεῖρας ἐκτείνεις!
Τὸν ἔπνον παράταται Εὐρώπης τῆς Φρόνης,
Οὐδέτις σ' ἐλεῖ!

Οὐδέτις! . . ἡ Ἀλβίων τὸ πᾶν σαγηνεύει,
Καὶ εἶναι οὐκ ἡλιθία
Ἄγιον ἱερόν
Ὁ ἔμπορος Ἀγγλος καρδίαν δὲν ἔχει,
Τὸ πᾶν ἐκπαύλει, τυράννους συντρέχει,
Χρυσίου σφίρις!

Εὐρώπη, ποῦ εἶσαι; Εὐρώπη, κοιμᾶσαι;
Αἱ σκέψεις σου πᾶσαι,
Ὁ πόθος σου πᾶς
Γλυκὺς εἶναι ὕπνος καὶ δειπνὸς γελᾶσαι;
Σ' ἐπόπαις νάρκην ὁ Ἀγγλος ὀργῆς;
Πῶς γὼν κωπῆς;

Συγῆ ἡ Εὐρώπη ὦ κάλινα Κρήτη,
Καὶ δούλην κηρύττει
Τὴν μάστιγα σέ.
— Ὁ Ἀγγλος τὸ θέλει! — σὲ δούλην καὶ
[πάλιν
Σὲ ῥέπει ἡ Εὐρώπη εἰς σκότους ἀγ-ἀλην,
Ἀνδρείως πυροῖ!

Ἐλέους καὶ λέγει οὐδὲως ἡκούσθη,
Φεῦ, ἦ καὶ ἐκκούσθη
Ἡ ὄρα παντός . . .
Οἱ ἄλλοι σου, Κρήτη, καὶ τὰ αἵματά σου
Ἀλυσίαι χαλιμαίης τοῦ ἀνθρώπου
Γενεοῦ Κρητῆ!

Καμφθῆτε, κρυθῆτε εἰς ὄρη, εἰς ὄρη,
Λοιστοῦ ὄπλαφοροι,
Τῆς Κρήτης υἱοῖ!
Παράδοτα ὄπλα, τιμὴν, θυγατέρας
Εἰς Τούρκους! . . Ὁ Ἀγγλος μετρεῖ τὰς
[ἡμέρας
Διὰ σῆς προσημεί!

Καμφθῆτε, ὦ Κρητῆες! κρυθῆτε εἰς βράχους,
Ἐχθρῶς τουρκαμάχους
Ὁ Ἀγγλος μιτῆ . . .
Ἑλλάδος οἰκῆ, Πατρῶν γενεῆς!
Ὀπλίται γενναῖοι, ἦ σὲς πολεμῆτες,
Ὁ Ἀγγλος νοσεῖ!

Χαίρει τὰς σκηνάς! κρυθῆτε εἰς ὄρη,
Δεινοὶ τουρκαμάχοι,
Τῆς Κρήτης υἱοῖ!
Ἐσὲ πάλιν κτήνη τῆς Τούρκων ἀγέλης!
Ὁ Βόρων ἀπέθανεν ὁ Διεραῖλος
Δὲν οἶ. ἔλεος!

Ἠφ' ἡμέρη! — Ἀγγλία μικρόφρον, προδότις,
Ἡ Κρήτη δειμαῖος
Βοῦ καὶ θρηνηῖ . . .
Ἀρὰ ἐπὶ σέ, ὦ Ἀλβίων δολία!
Τῆς Πάρης πωλήτρια ἡ ἀτιμία
Σοῦ εἶλη σιωπῆ!

Ἀρὰ ἐπὶ σέ, ὦ κλεινὴ Διεραῖλη!
Ἡ χεῖρ σου μᾶς στέλλει
Τὸν Στανῆ . . .
Τὸ αἷμα τῆς Κρήτης φωνῶν ὑν πρὸ τοῦ Πλάστου,
Ζητεῖ κατὰ σοῦ ἀδυνάτων δουλοῦ
Τοῦ ἄδιν δεινά . . .

Τὸ αἷμα τῆς Κρήτης ἐπὶ τῶν υἱῶν σου,
Καὶ τὸ μέτωπόν σου
Σφραγίδα φρικτῆν
Ἄς εἶρη Ἀγγλίαν τὰ ἔθνη πωλοῦσαν,
Τυράννων προστάτην, μικροῦς τυραννοῦσαν,
Μαρτύρων ἀρετῆς!

Ἑλλάς μου καὶ Κρήτη, θαρρεῖτε ὑπάρχει
Θεὸς ὅστις ἀρχαί
Μεγάλων, μικρῶν
Θεὸ ἔθνη, ὦ Κρήτη, τὰ τόσα δεινά σου,
Οἱ ἔθνη ὅλα λύθη βαρεῖα δεσμᾶ σου
Αἰώνων μακρῶν!

Ὁ, ναί, τιμωρὸς τοὺς τυράννους θά πληθῆ,
Καὶ κόφους θά δείξῃ
Βουλῆς μισαρῆς,
Κ' εἰς τὴν ποθητὴν μας Ἑλλάδα μητέρα
Τὴν Κρήτην θά δώσῃ λαμπρὸν τῆς ἀστῆρα
Πλασίδος λαμπρᾶς!

Ἑλλάς μου καὶ Κρήτη, δοῦς περιφλμένη,
Σαλπηρῶς χωρισμένοι
Ὁ κλῶν, ὁ κορμῆς,
Καρδίαν ἀκόμη καὶ θέρους ὀλίγον!
Ὁ χρόνος προβάλλει τὸν Ἀραῶν πύργων
Παμφάρος ὄμας.

Ὁ χρόνος προβάλλει καὶ ῥέπτων καὶ πλῆττων
Τοῖς πᾶσι κηρύττων!
Ἐλθέτω, ὦ φῶς.
Ἄς τρέμουν οἱ τυράννοι, ἄγρως λυσσώδεις,
Θυθεῖς πλείον βούλο, εἰς λάκκους δασώδεις,
Θυθεῖς κενυρῶς!

Τόλιος 1878.
ΚΑΛΕΣ ΝΟΗΣ ΠΑΠΑΖΟΓΙΑΝΗΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ. Τὰ ἐπιπέδω ποιημάτων, ἰσχυρᾶς πύργου
εἰς τὰ μέλη τῶν Ἀγγλῶν δημοσιογραφικῆ ἑτα-
ρακῆς διαδίδου ἐπὶ τῆς Κρήτης δὲν ἀπέργασεν τὴν
μετὰ τῆς φραγῆς Ἑλλάδος ἐνοσίαν καὶ ἐπιζητοῦσαι
την ἰσχυρᾶ τὸ ἄγγλικόν ταῦτο ἀποδοῦλαι τῶν.
Ὁ ποιητὴς κρῖται πρόσφορον τὴν ἀποδοῦλαι τῶν
τοῦ ἐκ τοῦ ἔργου σήμερον ἐπὶ τῆς παλαιῆς Ἀλ-
βίων ἐν τῇ Ζουζουλιᾷ καὶ τῇ Ἀργαῶν φησὶμα-
τα ἰδουμένη κρυθῆσαι, μικρὸν ἀντίστοιχον τῶν φε-
θρῶν πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ἐν τῆναι ἰσχυρᾶ δὲ πρὸς
Ἑλλάδα ἐνοσιουργημάτων αὐτῆς.

Ἡ ΛΥΧΝΙΑ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ.

Ἐξῆς ὡς αἱ ἀκτίνες τοῦ δύνοντος ἡ-
λίου χειραγώγει τὴν κορυφὴν τῶν δέν-
δρων καὶ τῶν πετρῶν ἢ γλυκὸφθογγῆς
μελωδία παύση, ἡ μήτηρ τῆς ἰσραηλι-
τικῆς οἰκογενεῆς ἀνάπτει τὴν λυχνίαν
τοῦ σαββάτου. Ἐν πρώτοις καλύπτει
τοὺς ὀφθαλμοὺς ἵνα μὴ ὑπὸ τῆς λάμ-
ψους θαμβωθῆ, λέγει δὲ καὶ ἐπαναλέ-
γει τὰ εἶπαι. Ἐπαινετὸς εἶπαι ὁ Θεὸς
ἡμῶν, ὁ βασιλεὺς τοῦ Σύμπαντος, ὁ
ἀγιάσας ἡμᾶς διὰ τῆς ἐντολῆς του καὶ
διατάξας νά ἀνάπτωμεν τὴν λυχνίαν
τοῦ σαββάτου. Ἐἶτα συνευθυμεῖ καὶ
διασκευάζει μετὰ τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ, διό-
τι ἡ ἡμέρα τῆς ἀναπαύσεως ἐφθασεν.
Ἡ οἰκία πρὸ πολλοῦ ἔχει εὐτραπισθῆ,
τὰ δὲ δειπνῶν εἶναι ἤδη ἑτοιμον. Ὁ
πατήρ ἐξάγει τὸ ὠραλόγιόν του, παρα-